

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15830-11-22 מדינת ישראל נ' פ"כמ

לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד אביב שיטרית

המאשימה

נגד

רן חיים פ"כמ
ע"י עו"ד טל גלאון

הנאשם

הכרעת דין

כפי שאפרט להלן, לאחר שמיעת הראיות וטיעוני הצדדים החלטתי לזכות את הנאשם מהאישום הראשון נגדו ולהרשיעו באישום השני.

1. בכתב האישום נגדו נטען כי הנאשם איים בשתי הזדמנויות על המתלונן שהוא עורך דין שייצג באותה תקופה את גרושתו של הנאשם בהליכי הוצאה לפועל ובהליכי הגירושין. האיום הראשון נעשה לפי הטענה בהודעת טקסט ששלח הנאשם למתלונן באמצעות ווטסאפ ב-28.2.2022. האיום השני הושמע לפי הטענה בשיחת טלפון בין הנאשם למתלונן שהתקיימה ב-13.3.2022.

2. הנאשם אינו חולק על כך ששלח את הודעת הטקסט האמורה באישום הראשון ושקיים את שיחת הטלפון האמורה באישום השני. הנאשם גם אינו חולק על תוכן של התכתובת והשיחה. ואולם, כפי שאפרט להלן, הנאשם טוען שכתב האישום מוציא את הדברים מהקשרם, וממילא ההודעה ששלח למתלונן והדברים שאמר למתלונן בשיחת הטלפון אינם מהווים איום בהתאם לחוק.

3. המתלונן סיפר בעדותו בבית המשפט כי בפברואר 2022 קיבל עליו את יצוגה של גרושתו של הנאשם בעניינים הקשורים להוצאה לפועל ולבית הדין הרבני. מספר ימים אחרי קבלת הייצוג, התקשר אליו הנאשם, והוא (המתלונן) אמר לו שאינו יכול לדבר איתו כיוון שהוא (הנאשם) מיוצג על ידי עורך דין. לאחר סיום השיחה בדק המתלונן וראה כי הנאשם מיוצג בפני בית הדין הרבני, אך לא בפני הוצאה לפועל. כיוון שכך, שלח למחרת (28.2.2022) הודעת ווטסאפ לנאשם (ת/8) שבה כתב: "ערב טוב, זה עו"ד אמיר... מ.ר.... עיון בתיק ההוצאה לפועל, אליו קיבלתי גישה היום, מעלה כי אינך מיוצג שם ועל כן, אלא אם תבקש אתה או עורך דין מטעמך אחרת, לך ולי מותר לדבר אך רק על תיק ההוצאה לפועל... בעניין התיק בבית הדין הרי שאתה מיוצג ואודות ההליכים שם לא נשוחח. עקרונית אעדיף לשוחח עם עו"ד אך זכותך לייצג עצמך ועלי לקבל זאת בדיון. ניתן ליצור איתי קשר, בשעות העבודה המקובלות, בנייד.... פקס... אימייל... לדואר - ... חריש, מיקוד.... בכבוד רב, אמיר...., עו"ד" (פרטיו של המתלונן הושמטו מן הציטוט כדי לשמור על פרטיותו - א"ה). בתגובה כתב לו הנאשם (לפי ת/8): "מה אתה רוצה", והמתלונן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15830-11-22 מדינת ישראל נ' פ"כמ

השיב: "שום דבר רק להודיע לך שתוכל להתקשר בקשר תיק ההוצלפ. בברכה". על כך השיב הנאשם: "אם לקחתה תתיק על מנת לסיים את הסגה אז נדבר אם אתה למלחמה ולהוצלפ חייך יהיו בגיהנום". לדברי המתלונן, מאז שהוא עוסק בעריכת דין לא קיבל מעולם הודעה מעין זאת. הוא הוטרד מאד מן ההודעה כיוון שבאותה שנה נרצחו לדבריו ארבעה עורכי דין במחוז חיפה. לאחר ששיתף בכך את ראש ועד מחוז חיפה של לשכת עורכי הדין, הגיש עוד באותו יום תלונה מקוונת למשטרה על ההודעה ששלח לו הנאשם, אך כיוון שנמסר לו שהיא לא נקלטה, הגיש אותה מחדש כעבור מספר ימים.

4. בעקבות הליכים שניהל בתיק, קיבל המתלונן, לדבריו, שיחת טלפון מן הנאשם. כיוון שברירת המחדל בטלפון שלו היא הקלטת השיחה, ולנוכח חציית הגבול על ידי הנאשם בתכתובת ביניהם, הקליט את השיחה, והתביעה הגישה את ההקלטה לבית המשפט (הקלטה – ת/10, תמליל – ת/10א). זה תוכן השיחה שהוקלטה, כפי שהוא מופיע בתמליל:

המתלונן: וברכה.

הנאשם: מי זה [שם המשפחה של המתלונן]?

המתלונן: מי זה יכול להיות?

הנאשם: אללה. אחלה גבר אתה. תקשיב לי טוב יבואו אנשים לדבר איתך בנושא ההוצאה לפועל.

והכל ייסגר. אתה גר בחריש, כן?

המתלונן: תקשיב.

הנאשם: לא יודע באיזה שעה ידפקו לך בדלת.

המתלונן: שהעורך דין שלך יצור אתי קשר.

הנאשם: תקשיב, לא יודע באיזה שעה ידפקו לך בדלת, אבל ידפקו לך בדלת.

המתלונן: שהעורך דין ידבר אתי.

הנאשם: ואני, לא ידברו איתך, אף אחד לא ידבר איתך. אני מזהיר אותך. אם הוצאה לפועל תעשה

איזה משהו הכי קטן שבעולם, תקליט אותי, אתה בן-אדם מסכן. אתה יודע מה זה בן-אדם מסכן?

תזכור אני הזהרתי אותך, הזהרתי אותך.

המתלונן: תקשיב, שעורך דין ידבר אתי.

הנאשם: שלא תצטער אחרי זה. שלא תצטער אחרי זה.

המתלונן: שעורך דין יצור אתי קשר.

הנאשם: חמישה אנשים לפני אליך. תקשיב טוב, אף אחד לא יצור אתך קשר. חמישה עורכי דין

לפניך לא הצליחו. אני מזהיר אותך. אתה בחור טוב. שלא תיפול בפח.

המתלונן: שעורך דין יצור אתי קשר. כל טוב. ביי לאדוני.

הנאשם: יבואו לבקר אותך ידפקו לך בדלת.

המתלונן: ביי ביי.

הנאשם: יא בן זונה.

המתלונן: ביי

לנוכח אָזפור דפיקה בדלת, המתלונן ציין שהוא גר בבניין משותף ו"יש לו דלת ולא שער".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15830-11-22 מדינת ישראל נ' פ"כמנ

5. עוד ציין המתלונן בעדותו שבחודש ספטמבר באותה שנה הוא הגיע לחקירה לפי הזמנת המשטרה ובה התלונן על שני המקרים.

6. בחקירה הנגדית הסביר המתלונן כי שיתף את ראש ועד מחוז חיפה של לשכת עורכי הדין בטרם פנה למשטרה כיוון ש"היא מכירה היטב את העולם הפלילי", ואילו ניסיונו במשפט פלילי התמצה בשנת התמחות בסניגוריה הציבורית. לדבריו, לא הגיש תלונה נפרדת על שיחת הטלפון מן הנאשם שהיא נושא האישום השני, כיוון שהתכוון להעלות את העניין במסגרת חקירת תלונתו המקורית נגד הנאשם (בעקבות תכתובת הווטסאפ נושא האישום הראשון). לדברי העד, בעקבות איומי הנאשם הוא חשש לעצמו ולבני משפחתו. כשביקש הסניגור להראות כי המתלונן כלל לא חשש מן הנאשם שכן הגיע לפעילות של כינוס נכסים בסמוך לביתו של הנאשם, סיפר המתלונן שבעקבות חששו הגיע למקום לבוש באפוד קרמי וחובש קסדה. כששאל אותו הסניגור אם הוא עובד מהבית, השיב המתלונן: "אני עובד מהלפטופ ואם אני רוצה בחריש יש יער מאד נחמד עם [שולחנות] קק"ל, אז אני יכול גם לשבת שם, להסתכל על הנוף וכותב... אני גר עם אשתי שם יש לי משרד, הוא רשום בבית, כאשר אני פוגש במשרד(ים) שמשכירים לשעה"¹. המתלונן פירט והסביר שדבריו של הנאשם בשיחת הטלפון, שכללו אמירה שיבואו אליו הביתה, ידפקו לו בדלת והוא יהיה מסכן, והסתיימו בגידוף, הפחידו אותו.

7. הנאשם העיד בעדותו הראשית כי כאשר החל המתלונן לייצג את גרושתו במקום עורך הדין שקדם לו, הוא (המתלונן) שלח לו הודעה שיבוא אליו למשרד לסגור את החוב לגרושתו. בעקבות זאת, הוא עצמו (הנאשם) התקשר למתלונן, ואמר לו שברצונו להיפגש ולראות "איך סוגרים את זה", אך המתלונן אמר לו שאינו מעוניין לדבר איתו ושיפרע את חובו. בעקבות זאת אמר לו לדבריו שאם דרכו למלחמה בהוצל"פ חייו יהיו בגינהם כי "הוא לא יודע לאן הוא נכנס – זה תיק מסובך של שנים עם הרבה כספים". הנאשם הוסיף והסביר שגרושתו אף תבעה עורכי דין קודמים שייצגו אותה ו"לא סיפקו את הסחורה", וזה חלק מן הגינהם שהיה צפוי למתלונן. לדבריו, אופן דיבורו של המתלונן בשיחת הטלפון ביניהם ("[בצורה] מאד מתריסה, מאד גסה ובדיבור צפוף וקצר") הוציא אותו משלוותו. לטענתו, כשאמר שיבואו אל המתלונן אנשים וידברו איתו, התכוון לחברים אנשי עסקים. הנאשם ציין: "אין לי חברים בעולם התחתון. אני לא מכיר אותם. אני לא יודע איך לשכור אותם גם אם אני רוצה"². כששאלתיו, מה היה מבין אם אדם שעושה איתו עסקים היה אומר שישלח אליו אנשים, אמר: "אין לי בעיה.... אני בן אדם נקי ולא חושב שבאים לפגוע בי. למה הוא חושב שבאים לפגוע בו?... אני לא אמרתי שיבואו אנשים לשחוט אותו או להרביץ לו... נגיד שחס ושלום הייתי רוצח אותו, אז ההוצל"פ היה נעלם? אני יודע להתמודד עם

¹ עמ' 28 לפרוטוקול הדיון ב-11.7.2024, ש' 8-22.
² עמ' 35 לפרוטוקול הדיון ב-11.7.2024, ש' 13-21.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15830-11-22 מדינת ישראל נ' פ"כמ

בעיות. התכוונתי עסקית פרופר³. הנאשם הוסיף וסיפר שהגיש נגד המתלונן תלונה בלשכת עורכי הדין (נ/1). הנאשם אישר שבסוף חקירתו במשטרה שאל את החוקר איך היה מגיב אם היו לוקחים ממנו כסף (מזכר ת/2). לדבריו, אמר זאת כיוון שהיה בסערת רגשות. הנאשם הוסיף כי עורך הדין שקדם למתלונן בייצוג גרושתו הוא שפתח את התיק בהוצאה לפועל, והוסיף ואמר: "אני יודע עליו הכל ולא באתי אליו הביתה. לא דפקתי לו בדלת. הוא עורך דין לגיטימי שיודע מה הוא צריך לעשות. עו"ד [שמו של המתלונן] הוא פושע. ברור שהוא פושע. הוא מתנהג בצורה לא ראויה לעורכי דין"⁴.

8. בחקירתו הנגדית טען הנאשם שלא איים על המתלונן ולא התכוון לאיים עליו, והוסיף: "הראיה שמאז ועד היום הייתי עשרות פעמים בחריש ולא הלכתי אליו הביתה. רק אומר שגם אם הייתי, אין פה כוונה בכלל, לא עבר לי בראש, זו לא הגישה שלי לתקוף"⁵. לטענת הנאשם, המתלונן אמר לו ש"יזיין את אשתו וייקח לו את הנכסים", ולכן אינו מצטער על הדברים שאמר לו בעידנא דריתחא. הנאשם הדגיש כי לא איים על המתלונן שייפגעו בו אלא רק שיבואו אנשים לדבר איתו "יסגרו איתו את החשבון... מה הוא רוצה לגבות ממני ומה אני חייב ומה הוא לא חייב" ולא מדובר באנשים מפקפקים. הנאשם אמר כי כתב למתלונן שחייב יהיו בגיהנום, כיוון שהוא לא ידע לאיזו צרה הוא נכנס בהתערבות בסכסוך בין בני זוג, וגם אינו מכיר את ההיסטוריה של גרושתו עם עורכי הדין שייצגו אותה לפניו, והוסיף שהוא עצמו "אינו בעל הבית של הגיהנום". לדבריו, הזהיר את המתלונן מפני התיק ולא מפניו. לטענתו, היו לו שיחות קודמות עם המתלונן או שהשיחה שהוגשה לבית המשפט הייתה ארוכה יותר, ובמסגרת השיחות שלא הובאו בפני בית המשפט הבהיר למתלונן שהוא מזהיר אותו מפני לקוחתו.

9. יש לציין שטון הדיבור של הנאשם במהלך חקירתו הנגדית כמו גם תוכן דבריו היה תוקפני מאד כלפי התובעת.

10. עיון בהודעתו הראשונה של הנאשם בחקירת המשטרה (ת/1) מעלה כי בפתחה הוזהר הנאשם שהוא חשוד בכך שאיים על המתלונן שישרוף אותו. הנאשם הכחיש טענה זו נחרצות, ונאחז בהמשך בניסוח השגוי של האזהרה כדי להימנע מלהשיב לשאלות החוקר לגוף הדברים שכן אמר בשיחת הטלפון (ת/10) שהקלטתה הושמעה לו בחקירה, מעבר לאמירה שלא איים בה על המתלונן. אשר לכך שכתב למתלונן שחייב יהיו בגיהנום אמר הנאשם בחקירה שיש הרבה דרכים לפעול נגד עורך דין "שמתנהג לא על פי חוק" – כגון לעשות לו שיימינג ולהתלונן עליו בלשכת עורכי הדין.

³ עמ' 35 לפרוטוקול הדיון ב-11.7.2024, ש' 24-30.

⁴ עמ' 36 לפרוטוקול הדיון ב-11.7.2024, ש' 3-10.

⁵ עמ' 36 לפרוטוקול הדיון ב-11.7.2024, ש' 30-32.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15830-11-22 מדינת ישראל נ' פיכמן

הכרעה

11. עבירת האימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, שבה מואשם הנאשם, קובעת כי "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

12. בקביעת עבירה זו צמצם המחוקק באופן מפורש את זכות היסוד לביטוי חופשי, שנחשבת כיום לחלק מזכות היסוד החוקתית לכבוד האדם. עם זאת, לנוכח העובדה שהעבירה מצמצמת את חופש הביטוי שהוא זכות חוקתית, מקפידים בתי המשפט באופן מיוחד בקביעת גבולותיה. כפי שציין בית המשפט העליון "יש שהאיום הוא ברור וחד-משמעי, כאשר הוא מפורש ובוטה. יש שמתעורר קושי בהכרעה אם אכן מדובר בביטוי מאיים. כך באשר לביטויים גבוליים שיש בהם איום נרמז או איום מוסווה וכך, לעתים, בביטויים בעלי משמעות מאיימת בנסיבותיו המיוחדות של המאיים. החשיבות שיש לסיווג ביטוי כ'איום' במובנו העברייני נובעת מן ההגבלה האינהרנטית הקיימת בעבירת האימים על חופש הביטוי של הפרט. סיווגו של ביטוי כ'איום' מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן והופך את האדם שביטא אותו לעבריין. בכך נפגע חופש הביטוי הנתון לכל אדם, וככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג האיום כך תתעצמנה המגבלות על חופש הביטוי. בשל התנגשות זו – בין הערך של חופש הביטוי לבין הערכים הקשורים בהגנה על שלוות נפשו, על ביטחונו ועל חירות פעולתו של הפרט – קשה לעתים לקבוע במדויק אילו תכנים יעלו כדי איום ואילו לא" (רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל (4.1.2006)).

13. כעולה מן הציטוט שהובא לעיל מע"פ לם גם איום "נרמז או מוסווה" הוא איום בהקשר של סעיף 192 לחוק העונשין. כפי שנכתב בהקשר של העבירה הקרובה של סחיטה באימים: "יכול שהאיום יהיה בלשון רמזים, ישתמע בעקיפין מן הדברים או מן ההתנהגות, יהיה מוסווה בדברים תמימים, או בדברי חלקות ונועם - שאין להם, לכאורה, משמעות מאיימת - או יעלה מתוך ליטופים ומגעי חיבה גופניים אחרים. חשיפתו של האיום - כאשר אינו מפורש אלא מרומז, משתמע בעקיפין, או מוסווה - מצריכה בדיקה זהירה של הרקע הכללי של הפרשה, אישיותם של המאיים ושל המאיים, ההיכרות ביניהם לפני האיום, אם היתה כזאת, וגורמים נוספים" (בש"פ 7683/99 רומן חנניב נ' מדינת ישראל (14.11.1999)). "איום, כנודע, אינו חייב להיות איום מפורש ובמפגיע; יכול שיהא משתמע, מרומז או עקיף. מאיים "מתוחכם" יימנע מאיום מפורש, אלא ישתמש בלשון "תמימה" לכאורה, אשר תשיג אותה מטרה מבלי להביאו בגדרי איום מפורש" (בש"פ 5953/10 דרור אלפרון נ' מדינת ישראל (6.9.2010)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15830-11-22 מדינת ישראל נ' פיכמן

14. כך כדוגמה הורשע בעבירה של איומים נאשם ששוחח מבית המעצר עם אשתו של מי שחקר אותו ואמר לה בשיחה: "תגידי איך מבוועים?... הילדים שלך הגדולים עדיין לומדים בבית הספר במרחבים והקטנים שלך עדיין לומדים ביישוב מבוועים?... תמסרי ד"ש לבעלך, יהיה בסדר, הכל יהיה בסדר" (ע"פ (באר שבע) 38759-05-14 **יניב זגורי נ' מדינת ישראל** (21.1.2015) וראו דוגמה נוספת בת"פ (פתח תקווה) 35130-08-13 **מדינת ישראל נ' עמוס כהן** (10.4.2014), שמתייחס לכך שבעבירת האיומים יתכן איום מרומז להבדיל מבעבירת האיום ברצח. פסק הדין אושר בעפ"ג (מרכז) 59901-07-14).

15. כפי שהסביר עמיתי כבוד השופט אבינור: "לעניין הגדרת התבטאות כ"איום" יש לשים לב גם לחשיבותן הרבה של מכלול נסיבות העניין. יהא תוכן ההתבטאות אשר יהא, נסיבות העניין הן המכתיבות, במקרים רבים, את התשובה לשאלה אם מדובר באיום, שכן כאמור איום יכול שיעשה "בכל דרך שהיא". אפילו התבטאויות בעל תוכן תמים לחלוטין עשויות, בנסיבות המתאימות, לגבש איומים חמורים. טל, למשל, את הדוגמה המפורסמת מהווי הפשע המאורגן בארה"ב, שבה נציג ארגון פשיעה פונה לפלוני ואומר לו, בין השאר, "יש לך ילדים יפים". הגם שכל הורה לילדים ישמח בוודאי לשמוע התבטאות כגון זו, ברי כי התבטאות תמימה כביכול שכזו – כאשר היא באה מפיו של אדם שאינו אמור לדעת כי לאותו פלוני יש ילדים, קל וחומר יפים, וכאשר פלוני מודע לכך שהדובר הינו נציג ארגון היודע ל'טפל' בילדים בדרכים נלוזות – היא התבטאות המהווה איום ממשי ואף מצמית" (ת"פ (תל אביב) 33623-10-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.7.2017)).

16. עוד חשוב להדגיש כי השאלה אם ביטוי מסוים מהווה איום שבכוחו להטיל מורא נבחנת באופן אובייקטיבי ולא באופן סובייקטיבי. כלומר, "לא רגישותו או אטימותו של מי שהדברים היו מכוונים כלפיו הן שקובעות, אם יש בדברים משום איום אם לא, אלא הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה" (ע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל** (6.9.1989)). בהקשר זה חשוב גם להבחין בין איום מפני דבר שהדובר שולט בהתרחשותו לבין אזהרה מפני התרחשות דבר רע שאינה בשליטתו – "יש להבחין בין איום לבין מתן אזהרה או עצה. כאשר ראובן מזהיר את שמעון מפני פגיעה אפשרית בו, אין לומר, כי ראובן מאיים על שמעון. קו הגבול בין איום לבין אזהרה אינו מדויק. דומה, כי ניתן להיעזר במבחן העזר הבא: האם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה שעליה הוא מתריע? אם התשובה היא בחיוב – הדובר שולט על התממשות האזהרה – יש לראותו כמאיים" (ע"פ **ליכטמן הנ"ל**).

17. בשני האישומים שבכתב האישום שבפני לא מדובר באיומים ברורים ומפורשים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15830-11-22 מדינת ישראל נ' פ"כמ

18. ההתבטאות הראשונה של הנאשם בהתכתבות עם עורך הדין החדש של גרושתו (בתיקון השגיאות בעברית) הייתה כאמור לעיל: "אם לקחת את התיק על מנת לסיים את הסאגה, אז נדבר. אם אתה למלחמה ולהוצל"פ, חייך יהיו בגיהנום". התבטאות זו היא רב משמעית, ואינני מוצא שמדובר בהכרח באיום בלתי חוקי. זאת, כיוון שניתן לפרשה כניסוח בוטה ולא מוצלח של אזהרה מפני הקשיים המשפטיים והכישלון המשפטי הצפויים לעורך הדין והצד שהוא מייצג, אם יבחרו בדרך לעומתית ("מלחמה") ולא בדרך של הידברות ופשרה ("לסיים את הסאגה"). כמוכן, השימוש במילה "חייך" מעמיד בספק פרשנות זו, אך אין הוא מוציא אותה מכלל אפשרות. גם העובדה שכעבור זמן, נתן לה הנאשם פרשנויות אחרות – כגון, שהגיהנום של עורך הדין יכול תביעה מצד לקוחתו ואולי אף ביוש ותלונה ללשכת עורכי הדין, אף היא אינה מוכיחה מעבר לספק סביר כי מדובר מבחינה אובייקטיבית באיום בפגיעה שלא כדין כדרישת הסעיף (לעניין משמעות היסוד "שלא כדין" בעבירת האיומים, ראו: רע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל (17.1.2018)).

לפיכך אני מזכה את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו באישום הראשון.

19. שונים פני הדברים בכל הנוגע לאישום השני. אני מוצא כי שיחת הטלפון נושא האישום השני הייתה ניסיון הפחדה תוך שימוש באיום מרומז בפגיעה פיזית. בסיסו של האיום המרומז בשימוש בתיבה: "יבואו אנשים", שמעורר אסוציאציה לאיום נפוץ בשפת הרחוב: "אני אשלח אליך אנשים", שהוא איום בפגיעה פיזית. לכך מצטרפת העובדה שהנאשם הדגיש שאותם אנשים יגיעו לבית מגוריו של עורך הדין המתלונן ולא למשרדו. בהקשר זה יש לומר שאמנם משרדו של המתלונן רשום בכתובת מגוריו, אך הנאשם הבין היטב שלא מדובר במשרד שבו המתלונן פוגש לקוחות, שכן המתלונן ציין את הכתובת ככתובת למשלוח דואר בלבד. ממילא בהקשר שבו נאמרו הדברים לא הייתה כל רלוונטיות לכך שזו כתובתו הרשומה של המשרד, שהרי כאמור הנאשם הדגיש שמדובר במקום שבו עורך הדין גר ("אתה גר בחריש, כן?"). לכך מצטרפת העובדה שהנאשם השתמש בטקטיקת הפחדה של חזרה שוב ושוב על אפקט מפחיד (שאוילי הנאשם שאב אותו מן הקולנוע) של אזכור דפיקה בדלת ביתו של עורך הדין, תוך הדגשה שאינו יודע באיזו שעה תבוא אותה דפיקה. יתר על כן, בפתח השיחה אמר הנאשם שאותם "אנשים" יבואו לדבר עם עורך הדין המתלונן, אך בהמשך הבהיר לעורך הדין ש"אף אחד לא ידבר איתך", אלא "יבואו לבקר אותך". בכך הסיר הנאשם את מסווה הלגיטימיות מדבריו המאיימים. לא ניתן גם לתת פשר לגיטימי לדבריו הבאים של הנאשם לעורך הדין של גרושתו: "אני מזהיר אותך. אם הוצאה לפועל תעשה איזה משהו הכי קטן שבעולם, תקליט אותי, אתה בן-אדם מסכן. אתה יודע מה זה בן-אדם מסכן". הפנייה לעורך הדין כאדם פרטי ולא כבא כוחה של הגרושה רק מעצימה את אי הלגיטימיות של הדברים. השורה התחתונה היא שכל אדם סביר בנעליו של עורך הדין המתלונן היה מבין את דבריו של הנאשם כאיום בפגיעה פיזית. בשל העובדה שהמבחן להיות הדברים בגדר איום הוא אובייקטיבי, העובדה שהמתלונן לא הגיש תלונה נפרדת בגין מקרה זה אינה מעלה ואינה מורידה. מאותה סיבה, כדי לקבוע שמדובר באיום,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 15830-11-22 מדינת ישראל נ' פ"כמ"ן

גם אין חשיבות מן הצד השני לכך שהמתלונן סיפר שדבריו של הנאשם הפחידו אותו עד כדי כך, שלמפגש כינוס הנכסים הגיע כשהוא חובש קסדה ועוטה אפוד קרמי.

20. אופן ניסוח הדברים על ידי הנאשם בשיחתו עם המתלונן אינו מותיר כל ספק כי מטרת השמעת האיום המרומז על ידי הנאשם הייתה להפחיד את המתלונן. בהקשר זה בולט במיוחד השימוש החוזר והנשנה באפקט הכמו קולנועי של דפיקת אנשים זרים בדלת הבית בשעה לא ידועה, תיאור שלא היה לו כל תפקיד בשיחה למעט הפחדתו של המתלונן. מכאן שמתמלא גם היסוד הנפשי הנדרש בעבירת האיומים.

21. למען הסר ספק אציין שעיינתי בשורת פסקי הדין של הערכאות הדיוניות שהגיש הסניגור, ולא מצאתי כי יש בהם כדי להשליך על עניינו של הנאשם. עוד אציין שהואיל והעובדות המבססות את העבירה הוכחו היטב, אין משמעות משפטית לפגמים בעבודת המשטרה שעליהם הצביע הסניגור בסיכומיו. בהקשר זה יש לומר שטענות ההגנה לאכיפה בררנית כלל לא הוכחו, כיוון שהעובדות שבבסיסן נסמכות על עדותו של הנאשם בלבד, ואמינותו מוגבלת מאד לנוכח הסבריו המופרכים לדברים שאמר בשיחה המוקלטת. בשולי עניין זה אציין שגם לא הוכח שההגנה פנתה למדינה בדרישה שימוצו ההליכים נגד המתלונן.

22. לנוכח האמור לעיל אני מרשיע את הנאשם בכך שכמפורט באישום השני בכתב האישום, עבר עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, 11 בפברואר 2025, במעמד הצדדים.

איתי הרמלין, שופט